

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobců a) H. s. H., b) M. s. H., obou zastoupených JUDr. Blahoslavem Jindřichovským, advokátem v Nasavrkách, Nad Sokolovnou 228, proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, Pardubice, Komenského nám. 125, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) H. s. R. V., 2) M. s. M. L. V., obou zastoupených JUDr. Bohumírem Příbylem, bytem Heřmanův Městec, Stolany 78, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2004, čj. 15388/04/OŽPZ/Ja, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 19. 5. 2005, čj. 52 Ca 52/2004 - 168,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 4080 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokáta JUDr. Blahoslava Jindřichovského.**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad H., odbor životního prostředí, uvedl rozhodnutím ze dne 8. 4. 2004, čj. OŽP/OPP/1257/2003/Na-R, do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o myslivosti“) společenstevní honitbu R. V. (§ 69 odst. 1 a § 29 zákona o myslivosti).

Rozhodnutím ze dne 26. 8. 2004, čj. 15388/04/OŽPZ/Ja, žalovaný zamítl odvolání H. s. H. a potvrdil napadené (shora citované) rozhodnutí Městského úřadu H.

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který zrušil rozsudkem ze dne 19. 5. 2005, čj. 52 Ca 52/2004 - 168, rozhodnutí

žalovaného, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu H., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud vyšel mj. ze závěru, že hranice společenstevních honiteb R. V. a H., jak byly uznány podle dříve účinného zákona o myslivosti, č. 23/1962 Sb., neodporují novému znění zákona o myslivosti, jsou s ním v souladu, a není právně relevantního důvodu je měnit. Žalobní námitka, týkající se změny výměry společenstevní honitby R. V. na úkor již existující společenstevní honitby H., je proto důvodná. Z důvodové zprávy k zákonu o myslivosti i z ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti vyplývá, že není možné vyhovět H. s. R. V. v návrhu na uvedení společenstevní honitby R. V. do souladu se zákonem o myslivosti v hranicích změněných navýšením členské základny uvedeného společenstva, jehož noví členové jsou vlastníky honebních pozemků zahrnutých do sousední společenstevní honitby H.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel je toho názoru, že z § 69 zákona myslivosti nelze dovodit, že při postupu podle této normy není třeba respektovat vůli jednotlivých vlastníků honebních pozemků. Ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti řeší otázku změny základní právní úpravy vztahující se k samotné existenci a vnitřním pravidlům honebního společenstva. Jedná se přitom o právnickou osobu založenou podle jiné právní úpravy [§ 2 odst. 2 písm. c) obchodního zákoníku] a každý z jejích členů musí mít právo rozhodnout se, zda chce v takto změněné právnické osobě setrvat, či nikoliv. Pokud některý z členů honebního společenstva vytvořeného podle předchozí právní úpravy projevil kvalifikovaným způsobem svoji vůli nebýt nadále členem v transformovaném společenstvu, došlo ke změně honitby a výměra honebních pozemků se snížila o honební pozemky takového člena. Uvedení takové honitby do souladu se zákonem o myslivosti (tj. snížení výměry honebních pozemků o honební pozemky osob, které již nechtějí být členy daného transformovaného honebního společenstva) je možné pouze tehdy, pokud vlastníci honebních pozemků neprojevili svoji vůli naložit s nimi jinak, např. začlenit je do jiné společenstevní honitby, přičlenit je k jiné honitbě nebo uznat za vlastní nebo společenstevní honitbu. Pokud by § 69 neumožňoval změnu honitby (honitby by měly zůstat v nezměněné podobě), nebylo by toto ustanovení o transformaci honebních společenstev a honiteb v zákoně o myslivosti vůbec.

Stěžovatel rovněž vznesl pochybnosti o použití důvodové zprávy při výkladu zákona o myslivosti krajským soudem. Poukázal v té souvislosti na skutečnost, že zákon je kompilátem dvou poslaneckých návrhů, který na jedné straně některá sporná místa původních návrhů vyřešil, ale na straně druhé v něm zůstalo mnoho nedostatků obou původních návrhů.

Žalobci navrhli zamítnutí kasační stížnosti.

Osoby zúčastněné na řízení se ztotožnily s důvody kasační stížnosti. Vyloučení volby vlastníků při rozhodování o honitbě, do které budou jejich pozemky zařazeny, je porušením článku 11 Listiny základních práv a svobod. Vlastník honebních pozemků se může dobrovolně rozhodnout pro členství v jiném honebním společenstvu a nelze

mu bránit ani v tom, aby své pozemky přenechal tomuto jinému společenstvu k výkonu honebního práva. Rozsudkem krajského soudu bylo potlačeno právo svobodného rozhodování a dispozice občana s jeho majetkem.

Kasační stížnost není důvodná.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., takto:

Nejvyšší správní soud si je vědom řízení probíhajícího u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 34/03, v jehož rámci byla zpochybněna ústavní konformita některých ustanovení zákona o myslivosti, je však toho názoru, že výsledek řízení před Ústavním soudem nemá vliv na dále uvedené závěry Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel ve svém právním názoru směřuje několik problémů, které ovšem nemohou být řešeny na půdorysu jednoho řízení podle zákona o myslivosti. Stěžovateli lze jistě přisvědčit, že projevil-li některý z členů honebního společenstva, vytvořeného podle předchozí právní úpravy, kvalifikovaným způsobem svoji vůli nebýt nadále členem v transformovaném společenstvu, může své členství v honebním společenstvu ukončit (§ 26 odst. 3 zákona o myslivosti). Z žádného ustanovení zákona o myslivosti ale nevyplývá, že by zánik členství v honebním společenstvu znamenal automatické vyvázání odpovídajících honebních pozemků ze společenstevní honitby. Změna honitby se totiž může odehrávat opět pouze v zákonném rámci a za související aktivity orgánu státní správy myslivosti (§ 31 zákona o myslivosti). Takovým řízením ovšem řízení vedoucí k vydání napadeného rozhodnutí nebylo.

Řízení podle § 69 zákona o myslivosti (přechodné ustanovení) si zjevně klade za cíl pouze transformaci honiteb do stavu odpovídajícího nové zákonné úpravě (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti) stejně jako odpovídající změnu honebních společenstev (§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti). V rámci těchto řízení proto může být řešen soulad dříve uznaných honiteb, které zůstávají zachovány, s novou právní úpravou (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti), nikoliv však změna těchto honiteb, která je sice možná, ale pouze v rámci odpovídajících ustanovení zákona o myslivosti.

Jakkoliv Nejvyšší správní soud sdílí pochybnosti stěžovatele o souladu faktického omezení vlastnických práv existencí honiteb s garancí týchž práv ústavním pořádkem České republiky, dospěl k závěru, že v rámci projednávané věci tato otázka není relevantní. Jinak by tomu mohlo být v např. tehdy, kdyby vlastníci honebních pozemků bezúspěšně usilovali o změnu honitby, odvíjející se od jejich zájmu „přestoupit“ i se svými honebními pozemky do jiného honebního společenstva. Z tohoto důvodu nepovažoval Nejvyšší správní soud za nutné vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení zákona o myslivosti.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, výtýkající krajskému soudu zohlednění důvodové zprávy k zákonu o myslivosti. Jakkoliv se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se stěžovatelem v náhledu na nešťastnou legislativní techniku při přijímání tohoto zákona, a skeptickým pohledu na výsledné spojení dvou návrhů,

s nimiž vláda vyslovila nesouhlas, nemohl námitce přisvědčit. Zákon byl přes zmíněné nedostatky řádně přijat, publikován ve Sbírce zákonů a je platnou součástí českého právního řádu. Interpretace zákona za použití důvodové zprávy přitom neznamená diskvalifikaci této výkladové metody. Lze samozřejmě namítat, že správná interpretace zákona má být odlišná, než jak ji nastínil zákonodárce. Můžeme připustit, že vůle zákonodárce není metodou výkladu, nýbrž cílem výkladu a výsledkem výkladu, výrazem pro apriorní nezbytnost systémově nerozporného výkladu celého právního řádu. Je proto možné konstatovat jako vůli zákonodárce to, co nikdy jako vědomá vůle autora zákona nebylo přítomno, interpret může rozumět zákonu lépe, než mu rozuměl jeho tvůrce, zákon může být moudřejší než jeho autor a musí být moudřejší než jeho autor (srov. G. Radbruch, Rechtsphilosophie. Studienausgabe. Hrsg. R. Dreier, S. Paulson, Heidelberg 1999, s. 107). Na druhou stranu ovšem ztotožnění se s vědomou vůlí autora zákona neznamená automatické znevážení takové interpretace. Polemizuje-li stěžovatel s výkladem normy provedeným krajským soudem, je třeba, aby tak činil ve věcné rovině, nikoliv pouze poukazem na výkladovou metodu, zvolenou krajským soudem.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.], kasační stížnost není důvodná a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 4080 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 písm. d), § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.], k rukám jejich právního zástupce, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu